

คุณพ่อ เปโตร แสง สามิภักดิ์

ถูกขังยามเช้า วันเสาร์ที่ 4 กรกฎาคม ผู้คนมากมายทยอยกันไปร่วมพิธีอภิเษกพระคุณเจ้าซิลวิโอ สิริพงษ์ จรัสศรี เป็นพระสังฆราช มีคนเกือบๆ หมื่นคนที่มาร่วมงานในวันนั้น ก่อนงานวันนั้นผมปลีกวิเวกเข้าห้องพัก หมายเลข 103 คุณพ่อแสง สามิภักดิ์ เพื่อพูดคุย เพราะรอเวลานี้ มานานแล้ว เพื่อ “เพื่อนสงฆ์” ได้สัมผัสกับคนที่ยิ่งกว่าแมว 9 ชีวิต แต่นี่ 13 ชีวิตแล้ว และเชื่อว่าพี่น้องพระสงฆ์ไม่ผิดหวังกับเรื่องราวที่เล่าผ่านคำพูดแต่ละคน โดยที่มีสัญญาใจกับใครบางคนไว้ว่า “จะไม่ขีดเขียน” เด็ดขาด พอเปิดประตูเข้าไปก็เห็นห้องว่างหนังสือ ตั้ง ปั้นแผนและกำแพงกั้นห้องและกั้นสายตาเป็นสัดส่วน แม้จะคูดับแคบ แต่สำหรับสิ่งที่รักและห่วงหาพันที่ได้เก็บรักษาไว้ ก็เป็นความสุขใจ ของแต่ละชั้น ภาพแต่ละภาพ หนังสือแต่ละเล่ม สามารถบอกเล่าเรื่องราวและที่มาได้อย่างยืดยาว และสามารถพูดคุยได้ทั้งวัน รูปพระ รูปภาพ ทั้งรูป ปกกระดาษและรูปปั้น ทั้งขนาดกระจุกกระจิม และเป็นชิ้นสูงเป็นฟูตก็มี เปลือกหอยที่วางประดับไว้ดูหนาตาและแปลกๆ มากขึ้น และบางชิ้นราคาสูงด้วย ภาพที่ผมเห็นและรู้สึกคุ้นตาคือ ภาพพระคุณเจ้า ยวง นิตโย เข้ากรอบวางอยู่หัวนอน และภาพพิมพ์แจกในงานบวช 25 ปี เข้ากรอบแขวนอยู่ที่ผนังตรงทางเข้าออก “ผมขอเวลาकिनยาก่อนนะ” คุณพ่อนั่งแกะยาออกจากแคปซูลทีละเม็ดๆ และวางในฝ่าเล็กๆ เสร็จแล้วก็ใส่ฝ่ามือ คลี่เพื่อนับ มีอนันकिनยา 8 เม็ด และตามด้วยน้ำเย็น แต่พอลงเรื่องสุขภาพ เวลานี้ผมไม่รู้สึกเจ็บปวดอะไร ช่วงนี้รู้สึกดีกว่าแต่ก่อน เช็ดเรื่อง น้ำตาลทุกวัน ทุกอย่างก็ปกติ 80-90 ไม่รู้สึกว่าเป็นอะไร แต่หมอสั่งให้กิน เราก็ต้องเชื่อ หมอ เพราะหมอรูดีกว่าเรา เราไม่รู้ เรื่องนี้เราไว้ใจตนเอง เป็นเรื่องไม่ถูก ต้องไว้ใจหมอ เวลานี้ไปพบหมอ 3 เดือน ครั้ง ไปครั้งหนึ่งพบ 3 หมอเลยเพราะเราอยู่ไกล คือ โรคเบาหวาน โรคมะเร็ง หมอชานินทร์ อินทรกำธรชัย และโรคหัวใจ หมอบุญเสริฐ ชาติละอง ในที่สุดหลังจากสรุปสุดท้าย... “แต่ว่า ยังไงๆ ก็ต้องตาย!”

ตัวตนและความคิด

คุณพ่อตัดผมสั้นเกรียนมานาน และดูเหมือนเป็นคนไม่ชอบพูดมากนัก แต่เมื่อได้พูดคุยก็จะพบว่า ประสพการณ์ที่ผ่านมา บางครั้งก็น่าภาคภูมิใจกับอดีต แต่บางช่วงก็เป็นความเจ็บปวด และเจ็บป่วย เหมือนตายแล้วเกิดใหม่

“ผมยึดมั่นในความถูกต้อง แม้ไม่ผิด แต่ผมก็ไม่ควรทำอะไรที่มันเกินเลยไป นั่นคือการบนบอ เราทำตัวให้ดี ให้พระทรงเลือก ไม่ใช่เราเลือกพระ และผมคิดว่าตั้งแต่วันที่เราเข้าบ้านเณร ไม่ใช่วันที่เราตัดสินใจบวช เวลานั้นประมาณ 10 ปี ผมเชื่อในพระญาณสอดส่องของพระเสมอ เชื่อว่าพระทรงดูแล ผมไม่เคยคิดจะออก ผมมั่นใจตั้งแต่เป็นเณร และแม้เป็นพระสงฆ์ ผมก็มีความสุข

ผมเป็นคนถ้าอะไรถูกก็มั่นใจ ผมต้องกล้ายืนยันในสิ่งที่ผมคิด ไม่ใช่เถียงหรือไม่บนบอ หรือคือร้อน เมื่อถึงจุดหนึ่งที่ต้องบนบอ ผมก็ทำได้ เพราะผมเชื่อมั่นในพระญาณสอดส่องที่คอยเอาใจใส่และคุ้มครองผมตลอดมา ผมคิดอย่างนี้”

รถยนต์กับพระสงฆ์ และงานอภิบาล

พระสงฆ์กับรถ และรถกับอุบัติเหตุ เป็นของกลุ่มกัน เพียงแต่ว่าจะเกิดกับใคร เมื่อไหร่เท่านั้น “ผมเคยขับรถเกิดอุบัติเหตุทั้งหมด 13 ครั้ง เรื่องเล็กน้อย น้อย ไม่นับ แต่ไม่เคยขับไปชนใคร ส่วนใหญ่เพราะหลับใน ลงข้างทาง ครั้งที่หนักที่สุดสมัยอยู่ที่เขาขาด จังหวัดสระแก้ว ค .ศ.1980 กลับจากเข้าเฝ้าที่ศรีราชา ผมก็ขับรถกลับไปวัด พอดีเป็นช่วงซ่อมถนน ปิดซ่อมให้ รถวิ่งเลนเดียว ผมจอดอยู่และมีรถสิบล้อวิ่งมาชนด้านหลังรถผมอย่างแรง และข้างหน้าก็เป็นรถสิบล้อ รถผมเล็ก ๆ ถ้าโดนอ็คก็คงเข้าไปอยู่ใต้รถสิบล้อ ผมยังมีสติจึงตัดสินใจหักเบนหัวออกไปด้านขวา แต่เห็นมีรถสิบล้อวิ่งสวนมา พอเห็นดังนั้น ผมจึงตัดสินใจเร่งเครื่อง “เหยียบสุด” เลยให้รถผมพุ่งทางไปลงข้างทาง เรียกว่ารอดแบบเฉียดฉิว ถือว่าโชคดีพระช่วยผม มิฉะนั้น คงตายไปนานแล้ว เพราะแต่ละครั้งก็ลงข้างทาง พลิกหลายตลบ จนหลายคนที่มาดูนี่คิดว่าไม่รอดแล้ว

ต่อมาเจ้าของรถสิบล้อบรรทุกมันสำปะหลังคันนั้น ก็กลายเป็นคนรู้จักกันดี เป็นเพื่อนกัน ได้ดี คดีต่อชื่อของกันอีกนาน ผ่านไปก็แวะไปกินกาแฟ ไปกินน้ำชากัน เขาขอโทษ ผมไม่ได้ถือสาอะไร ไม่มีใครอยากให้เกิด”

เล่าเรื่องเพื่อเป็นตัวอย่างแก่นี้ก็คงพอนะ!

เรื่องป่วยผมไม่รู้ แล้วแต่หมอ

“ตั้งแต่เล็กมาผมไม่เคยเข้าโรงพยาบาล ครั้งแรกและครั้งเดียวก็ที่โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ ผมปวดหลังมาก ไปหาหมอหลายครั้ง หมอให้ยามากิน ก็ยังรู้สึกปวดอยู่ ยังไม่หาย หมอบอกไม่เป็นอะไร จนกระทั่ง ค .ศ.1989 อยู่ที่วัดปวดหลังมากปวดตลอดเวลา เข้า เขียง เย็น” คนไม่เคยปวดหลังคงไม่รู้หรือว่ามันทรมานแค่ไหน!

“วันนั้นคุณพ่อสนัด วิจิตรวงศ์ ไปเยี่ยม เห็นผมปวดอยู่อย่างนี้ ไม่ไหวแล้วก็พาไปโรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ วันที่ 13 เมษายน เสร็จส่งกรานต์ แล้วบ่ายวันนั้นก็เลยเข้ากรุงเทพฯ หมอพยายามรักษาอยู่ 3 เดือน ก็ยังไม่เจอสาเหตุที่สุดหลานๆ ผมบอกว่าทดลองไปหาหมอที่อื่นดูไหม?”

“เพราะตอนนั้นได้ข่าวว่าที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์มีเครื่องเอกซเรย์แบบสแกนทั้งตัวเรียกว่า เอ็มอาร์ไอ (MRI) ซึ่งเป็นเครื่องที่แพงมากและทันสมัยที่สุดในเวลานั้น ตั้งใจจะไปและปรึกษาคุณหมอภายิตคุณ คุณหมอก็หาทางช่วย ส่งผมไปทำสแกนทั้งตัวที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ พอทำสแกนเสร็จก็รู้ว่าเป็นมะเร็งจริง ที่เจอเพราะถ้าเอกซเรย์แบบธรรมดาจะไม่เจอ เพราะกระดูกสันหลังมันบังอยู่ คุณหมอที่โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ก็ผ่าตัดได้เลย และค่อยๆ ดีขึ้นเรื่อยมา ผมอยู่ที่โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ตั้งแต่วันที่ 14 เมษายน ค.ศ.1989 ถึงปลายตุลาคม ค.ศ.1991 รวม 2 ปี 6 เดือน เริ่มลงจากเตียงมาทำงานได้ ที่ออกมาก็เพราะคุณแม่ธิดาที่อารามคาร์แมลจันทบุรี ขอให้ไปช่วยดูเรื่องการก่อสร้างอาราม วัดน้อยที่ยังไม่เสร็จ และต้องทำให้ทัน ผมไปดูเรื่องพระแท่น เรื่องตกแต่งต้นไม้ ฯลฯ ใช้เวลา 2 เดือน เริ่มเดือนพฤศจิกายน ใช้งานเดือนมกราคมจนเรียบร้อย

ตอนนั้นนี่ก็ว่ายังไง คงตายแน่ๆ เพราะนอนไม่ได้ กินไม่ได้ มีแต่หนึ่งหุ้มกระดูกจริงๆ ผมเข้าห้องน้ำ นั่งบนโถส้วมลุกขึ้นไม่ได้ เพราะก้นมีแต่กระดูกและเข้าไปในขอบซักโครก น้องชายต้องอุ้มออกมา ใครๆ ก็คิดว่าผมตายแน่ตอนนั้น มีคุณพ่อสนัด น้องๆ และหลานๆ ไป ฝ้าฝักัน ทางโรงพยาบาล พวกเซอร์ พวกหมอยาบาล และเจ้าหน้าที่พยาบาลดูแลเอาใจใส่ผมอย่างดีมากฯ ผมรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณ โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์มากฯ”

ชีวิตผมมีพ่อสองคน

“ผมเคารพรักพระคุณเจ้ายวง นิตโย เหมือนพ่อคนที่สองของผม และเคยบอกท่านอย่างนี้และผมเองก็รู้สึก เช่นนั้น และพยายามทำตัวเป็นลูก ผมเคารพรักท่านมาก ถ้าไม่มีท่าน ผมคงไม่มีวันนี้แน่นอน ถ้าจะให้พูดถึงพระคุณที่พระคุณเจ้ายวงมีต่อผม... โอ๊ย! พูดไม่หมดเพราะมากมายเหลือเกิน ท่านสอนผมหลายอย่าง ผมก็ถือตามทุกอย่างที่ท่านสอน ผมเป็นคนเรียนไม่เก่ง และรู้ตัวดี สมัยที่ไปเรียน ปีนัง มีคุณพ่อสนัดเป็นรุ่นพี่คอยดู และแนะนำให้ จนสามารถเรียนได้ และผมสอบวิชาพระคัมภีร์ได้คะแนนดีจนอาจารย์ไม่เชื่อ เรียกไปถาม ผมก็อธิบายให้ฟัง คุณพ่อสนัดเป็นคนเรียนเก่ง พูดชัดเจน แต่มักจะหลับบ่อยๆ ในห้องเรียน แต่ถ้าถูกอาจารย์ถามตรงไหน เรื่องอะไร คุณพ่อสนัดตอบได้หมด... เอากับพ่อหนัดซิ!”

เพื่อนๆ แต่ละคนในรุ่นเดียวกันเป็นคนเรียนเก่ง คุณพ่อหุมพา กูร์ตัน ได้ไปเรียนต่อที่กรุงโรม คุณพ่อสิลม ไชยเฟือก ก็เรียนเก่ง

ผู้ใหญ่ให้พักหนึ่งปี

ตอนนั้นเรียนอยู่ที่ปีนัง อีกหนึ่งปีใกล้จะบวชแล้ว พระคุณเจ้าให้ผมพัก ผมก็อยู่กรุงเทพฯ ๑ หางานทำ ตอนนั้นไปสมัครทำงานที่เว็จนครเกษม ตอนแรกเขาไม่รับ ผมบอก “ไม่รับไม่เป็นไร เอาอย่างนี้แล้วกัน เงินเดือนไม่เอา ผมทำงานให้ ขอเพียงข้าวกินและมีที่นอนก็พอแล้ว” เขาก็รับผมแบบเสียไม่ได้... แต่เชื่อไหม อยู่ได้เดือนเดียวถ้าแก่ก็เขาชอบผมแล้ว มีหน้าที่จะยกลูกสาวให้อีกด้วย ผมเป็นคนช่วยส่งเครื่องปัมน้ำยี่ห้อ “ยาภูเขา” จากอเมริกาให้เขา ได้เป็นตัวแทนจำหน่าย”

คุณพ่อได้เล่าชีวิตที่เหมือนกับต้องการแสวงหา หรือต้องการค้นพบตัวเอง พยายามหลายสิ่งหลายอย่างกับชีวิตวัยหนุ่ม

“ผมชอบคุณหญิง ไปดูตามโรงใหญ่ๆ คูโปแกรมหนัง วันหยุด คบางครั้งดูตั้งแต่เช้าจนมืดทั้งวัน มีผู้หญิงชอบผมหลายคน ผมไปเที่ยวกับผู้หญิงที่เป็นญาติกัน ญาติๆ ผมก็รู้กัน แต่ตอนนั้นผมต้องการแสวงหาประสบการณ์บางอย่าง ผมยังต้องการเป็นพระสงฆ์ ต้องการจะบวช ผมไม่ได้คิดจะออก พอครบหนึ่งปี ผมได้ประสบการณ์มากมาย ผมกลับไปเรียนต่ออีก 1 ปี แล้วก็จบเทวศาสตร์ และกลับประเทศไทยมาบวช”

พระสงฆ์องค์สุดท้ายที่พระคุณเจ้าสวางบวชให้

พระคุณเจ้าสวาง สุวรรณศรี ได้บวชให้ผมวันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ.1969 เป็นรุ่นสุดท้ายและเป็นคนสุดท้ายสมัยของพระคุณเจ้า ผมบวชช้ากว่าเพื่อนๆ 3 ปี และบวชคนเดียว

ในวันบวชผมได้พูดกับพระคุณเจ้าว่า “...ผมจะเป็นเพื่อนของพระคุณเจ้าครับ เพราะผมทราบดีว่าคนที่ เป็นพระสังฆราช มักจะไม่มีเพื่อน ดังนั้น ผมจะเป็นเพื่อนของพระคุณเจ้าครับ”

“เมื่อพูดถึงคำนี้พระคุณเจ้าอึ้งไป”

แต่วันนั้นผมสังเกตว่า พอคุณพ่อแสวงพูดคำนี้ออกมา น้ำเสียงสะดุด สังเกต เห็นแว่ตามีน้ำกลอ พยายามที่จะพูดด้วยน้ำเสียงสั้นๆ

“ผมจะเป็นเพื่อนพระคุณเจ้าจนตาย...”

คำพูดนี้มีอะไรมาค้ำคอ น้ำตาเริ่มคลออยู่ในเบ้าตาถูกผู้ชายผมเกรียน และเมื่อพระองค์เจ้าป่วยช่วงสุดท้าย ผมก็ได้ทำตามที่คุณพูดไว้ ได้ดูแลรับใช้พระองค์เจ้าจนกระทั่งท่านสิ้นใจ วันสุดท้ายที่ทำพิธีปลงศพท่าน ผมก็ดูแลจนเรียบร้อย

พระองค์เจ้าสวณ สุวพรรณศรี มรณภาพอย่างสงบวันที่ 24 กรกฎาคม ค.ศ.1983 และบรรจุศพที่วัดพระผู้ไถ่เสาวภา นครนายก

ผมไม่ได้โกรธเกลียดใคร แต่ยึดหลักว่า “ถ้าอะไรที่ไม่ถูกต้อง ก็จะไม่ยอมและ...จนตลอด ไม่ว่าใครก็ตาม ... ผมก็บอกกับพระองค์เจ้าว่า ผมไม่ได้เถียงนะ ผมเพียงแต่ยืนยันในสิ่งที่ผมเชื่อมั่นเท่านั้น”

พูดกันซัดๆ ก็คือ “ยอมหักไม่ยอมงอ!”

แต่พระองค์เจ้ายวงสอนผมมากกว่านั้น ครั้งหนึ่งผมได้คุยกับท่านถึงเรื่องต่างๆ ของผม พระคุณเจ้าฟังและสุดท้ายท่านพูดกับผมว่า “เธอยังถือว่าพ่อเป็นพ่อของเธอหรือเปล่า? ถ้ายังนับถือพ่อก็ต้องเชื่อฟังสิ่งที่พ่อบอก ต้องทำอย่างที่พ่อบอก!”

ท่านรู้จักนิสัยของผมดี และพูดแบบเด็ดขาดกับผมๆ ก็จำมาตลอด และยังมีอีกหลายเรื่อง “สิ่งที่ท่านยวงสอนผม ผมจึงยึดถือเสมอ!”

ในชีวิตผมได้รับคำสอนและประสบการณ์มากมายจากท่านยวง พูดไปก็ไม่หมด และผมถือมาตลอดชีวิต ครั้งหนึ่งก่อนที่ผมจะบวช ท่านยวงได้พูดกับผมว่า ถ้าทางนี้มีปัญหาบวชไม่ได้ ถ้าเอ็งอยากจะย้ายมาบวชที่กรุงเทพฯ พ่อก็ยินดีรับ และผมก็เรียนกับท่านว่า ขอบคุณท่านที่มีน้ำใจต่อผม ผมบอกกับท่านว่า ผมทำอย่างนั้นไม่ได้ ถ้าผมจะบวชผมต้องบวชในบึงสขังจันทร์ ไม่เช่นนั้น ผมก็ไม่บวช ให้ย้ายบึงสขังฯ ผมทำไม่ได้”

ปีนี้ผมบวชมาได้ 40 ปีแล้ว ทำงานอยู่ในเขตอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ 12 ปี รวมทั้งช่วงที่ป่วยด้วย

วาดเขียน เขียนชีวิต และเห็นถึงพระ

“ผมชอบวาดเขียนมาตั้งแต่เล็กๆ และพระองค์เจ้ายวงก็สอนผม ผมอยากจะไปเรียนที่ศิลปากร แต่ท่านไม่อนุญาต ท่านบอกว่าสำหรับผมปริญญาไม่สำคัญอะไร ให้เรียนเอง และท่านก็แนะนำและหาหนังสือมาให้ผมอ่าน”

พอคุยกับมาถึงเรื่องนี้ คุณพ่อก็ลุกขึ้นพาเดินไปที่หิ้งหนังสือที่ตั้งเรียง ไว้อย่างเป็นระเบียบ มีหนังสือปกแข็งอย่างดีตั้งไว้ คุณพ่อชี้ให้ดูหนังสือเกี่ยวกับการวาดรูปสตรีระของมนุษย์ มีรูปหุ่น พร้อมทั้งหยิบออกมาเล่มหนึ่งและพลิกให้ดู

”รูปเหล่านี้ช่วยให้ผมเข้าใจและวาดได้”

“ท่านบอกว่า เอ็งไปเรียนเขาก็หาผู้หญิงเปลือยมาให้ดู มาล่อใจมากกว่า...”

ผมเชื่อท่านและพยายามวาดตั้งแต่อยู่ที่บ้านเณรใหญ่ ผมวาดไว้เป็นเล่ม ครั้งหนึ่งสักสิบกว่าปีมานี้ มีเพื่อนคนหนึ่งมาเปิดดู เขาเห็นและชอบมากจึงขอไป ผมตั้งใจมอบให้ไป แม้จะรักมากก็ตาม แต่ไม่เป็นไรถ้าเพื่อนต้องการผมก็ให้ได้...”

ของรักของหวง ใครๆ ก็ยอมเข้าใจ จะให้ใครได้ต้องถือว่าตัดใจอย่างที่สุด บางคนอย่าว่าแต่ขอเลย แค่ดูยังต้องดูห่างๆ

เพราะฉะนั้น การให้ของที่รักที่สะสมมาขนาดนี้ ต้องตัดใจที่สุด!

บางคนตั้งเป็นคาถาไว้เลย “มี 3 สิ่งที่ห้ามยิ้ม คือ 1) กล้อง 2) รถยนต์ และ 3) ของที่เพื่อนจะยิ้ม!!”

พระคุณเจ้าสอนผมว่า “ถ้ามีอะไร อย่าเขียน อย่าเขียนหนังสือ ถ้าจะวาดรูปก็วาดไป แต่อย่าเขียน ” และผมก็เชื่อท่านตลอดชีวิตมาผมไม่เคยเขียน และก็จะไม่เขียน ท่านบอกผมอย่างนี้ และผมจะเขียนอะไรก็รู้สึกเคอะเขินอายตนเอง เพราะรู้สึกว่าคุณไม่ใช่คนศักดิ์สิทธิ์ หรือเป็นคนดีอะไร”

พระคุณเจ้าสอนผมเรื่องผู้หญิง ท่านเคยถามว่า “เอ็ง...กลัวผู้หญิงไหม?”

ผมก็ตอบว่า “ผมกลัว”

“เอ็ง...อย่ากลัวผู้หญิงนะ”

“ถ้าเป็นพระสงฆ์นะ ก็ต้องเป็นพระสงฆ์ที่ดี ช่วยเหลือคนทุกคน ถ้าเราเป็นคนดี ผู้คนเขาไว้วางใจ ศรัทธาเรา ยิ่งต้องระวังตัว อย่าละเลยที่จะช่วยเหลือเขา เพราะเขา เป็นเพศที่อ่อนแอ แต่ที่สำคัญ อย่าใช้ความไว้วางใจ เป็นหลุมพรางดักเขา”

“เราเป็นผู้ชายนะ ถ้าเห็นผู้หญิงสวยๆ ก็ต้องชอบ ถ้าใครไม่ชอบ ไม่รัก ก็เรียกว่าผิดปกติแล้ว ผมก็บอกอย่างไม่อายว่ามีคนมาชอบผมหลายคน และอยากขอแต่งงานด้วย แต่ผมก็ไม่เอา ผมบอกว่าถ้าผมแต่งงานกับคุณ ผมก็รักคุณได้คนเดียว แต่ถ้าไม่แต่ง ผมก็ยังรักผู้หญิงได้ทั้งโลก ช่วยคนได้อีกมากมาย และผมก็บอกตรงๆ อย่างนี้

ตลอดชีวิตที่ผ่านมา ผมไม่เคยคิดอยากจะทำอะไร ผมต้องการเป็นพระสงฆ์ไปจนตลอดชีวิต และเชื่อมั่นในพระญาณสอดส่องของพระสำหรับชีวิตผมตลอดมา แต่ช่วงชีวิต ผมได้รับและทำให้ผมมั่นใจมากยิ่งขึ้น

สำหรับผม กระแสเรียกเริ่มตั้งแต่วันที่ผมเข้าบ้านเณรแล้ว ไม่ใช่วันที่ก้าวไปรับศีลบวช!”

วงเวียน ช่วยให้เข้าใจพระเจ้า

“ผมมั่นใจในพระญาณสอดส่องของพระ ผมชอบวาดเขียน และใช้วงเวียนมาตลอดชีวิต ผมได้ ความคิดมากมายจากวงเวียนที่ใช้

เราเคยพูดกันเสมอว่า พระเป็นเจ้าไม่เคลื่อนที่ เมื่อผมปักจุดแหลมลงบนกระดาษและเขียนวงกลม เมื่อกางรัศมีให้กว้าง ก็ได้วงกลมใหญ่ ยิ่งกว้างเท่าไรก็ยิ่งห่างจากจุดศูนย์กลางมากเท่าเท่านั้น หมายความว่าถ้าชีวิตเรา หรือกิจการที่เรากระทำ เราห่างไกลจากพระ ยิ่งห่างก็ต้องเดินทาง ไกล ใช้เวลา ใช้แรงมาก กว่าจะเป็นวงกลมได้ แต่ถ้าเราใกล้ชิดกับพระ กางรัศมีออกไป เขียนวงกลมวงเล็กๆ ก็ง่าย ใช้แรงน้อย

ถ้าชีวิตเราใกล้ชิดกับพระเป็นเจ้า เราก็จะสำเร็จได้ง่าย เรื่องนี้ยิ่งผมใช้วงเวียนทำงาน ผมก็ยังเข้าใจในพระเป็นเจ้า และพระญาณสอดส่องของพระมากยิ่งขึ้น และมั่นใจในความมีอยู่ของพระยิ่งขึ้น”

ครับ... ได้ยินแล้ว ก็ยิ่งทึ่งครับ วิธีการเข้าใจพระเป็นเจ้า เพียงแค่วงเวียนอันเล็กๆ!

กระดุกกลับฟื้นคืนชีพใหม่

“เมื่อผมหายแล้วก็ยังอยู่ช่วยงานที่โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ต่อ เพราะตอนนั้นกำลังก่อสร้างตึกใหม่ พระคุณเจ้าขง บอกให้ผมเข้ามาช่วยดูแลเรื่องการก่อสร้าง ท่านคงมองว่าผมพอทำได้ เมื่อท่านขงบอกอย่างนั้นว่าท่านมั่นใจว่าผมทำได้ ผมก็พยายามทำอย่างเต็มที่ เพราะท่านขงสั่ง ทำไปทำ มาผมได้ช่วยมากกว่าที่ท่านคิดไว้ผมเองก็ไม่มีรู้เหมือนกัน

เรื่องการเขียนแบบก่อสร้างต่างๆ ผมวาดภาพและเขียนแบบออกมา อาจารย์ที่คุมก่อสร้างที่เป็นคนเขียนแบบ มาดูแล้วยังถามว่า ผมไปเรียนมาจากไหน?

ผมบอกว่าไม่ได้เรียน ผมชอบวาดรูป จึงเรียนเอง ผมไม่ได้เรียน ท่านยังไม่เชื่อเลย ผมบอกว่าผมเคยอยากไปเรียน แต่ผู้ใหญ่ไม่อนุญาต”

ค.ศ.1994 ทางโรงพยาบาลเซนต์หลุยส์จัด “ฉลอง 25 ปี” ให้ ผมประทับใจมาก ดีใจมากที่สุด และจะไม่ลืมเลย ยังสำนึกในบุญคุณของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ อยู่

รูปที่ผมพิมพ์ในโอกาสฉลอง 25 ปีนี้ พิมพ์ในลักษณะที่แปลกกว่าใครๆ เป็นสี่เหลี่ยม และตัดเป็นรูปกางเขน เป็นรูปสี่เหลี่ยมต่อชนกัน

รูปบนสุดเป็นรูปใบหน้าผู้หญิง เป็นใบหน้าที่สวยงาม แต่มีน้ำตาหยดอยู่บนแก้มทั้งสอง ด้านซ้ายเป็นรูปผู้หญิงมีรัศมี สวมชุดยาว กวาดบ้าน รูปตรงกลาง มีตัวอักษร พิมพ์คำว่า “พระ” ใหญ่ และมีอักษรเล็กเขียนว่า รูปขวา เป็นรูปผู้หญิงกำลังนั่งเล่นอยู่กับลูกบนตัก อย่างมีความสุข และรูปล่าง เป็นรูปพระพักตร์พระเยซูสวมมงกุฎหนาม

คุณพ่ออธิบายให้ฟังอย่างซาบซึ้งถึงความหมาย และส่วนที่เป็นประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมา ซึ่งล้วนแต่เป็นสิ่งที่มีความค่าและฝังแน่นอยู่ในจิตใจตลอดเวลา จนถึงทุกวันนี้

ผมใช้ชีวิตอยู่ในอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ถึง 12 ปี

แบบสร้างวัด สร้างอ้าแม่พระ

ครั้งหนึ่งที่บ้านเนรพระหฤทัยศรีราชาจัดฉลอง 60 ปีบ้านเนร และเชิญผมไปเป็นประธานที่อ้าแม่พระ คุณพ่ออธิการถามผมว่า “คุณพ่อทราบไหม ใครเป็นคนสร้างอ้าแม่พระ?”

“ก็ผมนี่แหละเป็นคนสร้าง สมัยเป็นเนรเล็ก...”

ผมยังออกแบบสร้างตึกของบ้านเนรอีก แต่ไม่มีใครรู้ เพราะไม่ได้บอกใคร ผมเป็นเพียงคนวาดภาพ เขียนแบบ เรียนเอง ไม่ได้ไปเรียนจากที่ไหน?

“ปีพระสงฆ์”

ผมตั้งใจที่สมเด็จพระสันตะปาปาประกาศให้มี “ปีพระสงฆ์” แต่ผมไม่ชอบที่บอกว่าจะต้องเลียนแบบอย่างเหมือนคนนั้นคนนี้ ผมมั่นใจว่าแต่ละคนมีความแตกต่างกัน พระเจ้าทรงสร้างเรามาให้แตกต่างกัน เราต้องเป็นนักบุญอย่างที่เรานั้น อย่าไปจำกัดความสามารถของพระเจ้าให้อยู่ให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ พระเจ้าทรงสร้างเรามาแต่ละคนแตกต่างกัน นี่เป็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

สำหรับผม เราแต่ละคนต้องเป็นนักบุญ นักบุญหมายถึงคนที่เอาตัวรอดไปสวรรค์ ไม่ได้หมายถึงนักบุญที่มีชื่ออยู่ในสารบบที่พระศาสนจักรรับรอง และฉลองกัน “ท่านขวง” บอกผมอย่างนี้ และบอกว่า “เราต้องเป็นนักบุญให้ได้ ถ้าไม่ได้เป็น... เสียชาติเกิด!